

μοσιογράφοι τῶν ἐφημεριδοπωλῶν μας, νὰ συστήσωμεν εἰς τὴν Ἑταιρίαν τὸ σύστημα τῶν Ἱπποσιδηροδρομῶν τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ τῶν κοινῶν ἀμαξῶν ἐν Καίρῳ καὶ Ἀλεξανδρείᾳ. Προηγεῖται ἐκάστης ἀμαξῆς δρόμων τις, κρατῶν μακρὰν εἰς χεῖρας τοῦ ῥάβδον καὶ καθαρίζων τὴν ὁδὸν ἀπὸ ἐπιπροσθούντας πρὸ αὐτῆς κωφούς, ἀομμάτους, φιλοσόφους, ἀρειοπαγίτας, ἀπόρους παῖδας καὶ λοιπούς. Οὕτω πῶς δίδομεν ἐργασίαν καὶ εἰς κάμποσους ἀκόμη ἐργάτας καὶ διαφυλάσσομεν τοὺς πολυτίμους λειτουργοὺς τῆς Θέμιδος καὶ τῆς Δημοσιογραφίας, δύο ἀξιολατρεύτων δεσποινῶν τοῦ τόπου.

ΑΠΟΠΕΙΡΑ ΔΗΛΗΤΗΡΙΑΣΕΩΣ.

Ἐπὶ τῆς Ὁδοῦ Ἑρμοῦ παρὰ τὸν σιδηροδρομικόν σταθμὸν ὑπάρχει ὁμώνυμον καφενεῖον ὃ Ἑρμῆς, ἐξ ἐκείνων τὰ ὁποῖα πλήρη μυῶν καὶ βρώμας τὴν ἡμέραν ἐκχέουσι πρὸς τὴν ἐσπέραν ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου τὸ ὁποῖον καταβρέχουν ὀλίγα τραπέζια, παρ' αὐτὰ δύο καρέγλας, ἐπ' αὐτῶν μίαν γλάστραν βασιλικῆς καὶ ἐκεῖ προσέρχονται οἱ ἀνθρώποι τῆς ἐργασίας νὰ ἀναπαύσωνται τὰ κεκμηκότα μέλη των καὶ νὰ ῥοφήσωσι τὸν ἐρατεινὸν τοῦ Παράσχου κας. Ὁ καφὲς ἐκεῖνος καὶ ὁ συνοδεύων ναργελὲς καὶ ὁ ἀντιμετωπίζων βασιλικὸς ἀντικαθιστῶσι διὰ τὸν ἐργατικὸν ἐκεῖνον κόσμον τὴν Τραδιάτα τῆς Στεφανίνης, τὸ παγωτὸν τοῦ Παπαζήση, τὸ ξεχειλίσμα τῆς Ζουφροῦ καὶ τὸ ἡλεκτρικὸν τοῦ Κατσίμπαλη.

Εἰς τὸ καφενεῖον τοῦτο ἔστησε τὸ ἀρχηγεῖόν του ἐμπειρικὸς ἰατρός, μὲ φαβορίταις, ἀρκετὰ ἡλικιωμένους, ὅστις ἔχει καὶ σύντροφον, τὸν ὁποῖον ἴσως παρουσίαζεν ὡς βοηθόν, ἴσως ὡς φαρμακοποιὸν, ἴσως διὰ νὰ κρατῇ τὸ φαγάρι, ἐν ᾧ αὐτὸς ἐπρόκειτο νὰ σιγυρίῃ. Μία ἀγγελία εἰς τὴν Παλιγγεσεῖαν ὅτι «καλὸς γιαντρός κτλ. εἰς τὸ καφενεῖον Ἑρμοῦ κτλ. θεραπεύει ὅλα τὰ νοσήματα κτλ.» καὶ ἤρκεσε νὰ σχηματισθῇ ἡ πελατεία του. Ἰδοὺ πῶς αἱ ἐφημερίδες, αἵτινες δὲν γίνονται πρόξενοι καλοῦ, γίνονται

πρόξενοι κακοῦ. Κεφάλαιον μυθιστορήματος: Ὅπου ἡ Παλιγγεσεῖα ἀποδεικνύεται φαρμακευτρία καὶ λαμβάνει πρὸς τοῖς ἄλλοις τίτλοις καὶ τὸν τῆς Λουκρητίας Βοργίας.

Ὁ παλαιὸς συνεργάτης μας Κώστας Ἱεροκλῆς, ὁ τρυφερὸς Χεσμές ὁ Ἰμβριος, ὁ ἀτρόμητος Ἄδς του, ὁ γενναῖος μαχητὴς τῆς Ἑγέρσεως, ὁ ἀρθρογράφος τῆς Ἑφημερίδος, ἔχει τὴν μονομανίαν νὰ πιστεῖ ὅτι ὅλος ὁ κόσμος ἔχει τὴν καρδίαν του, ἥτις εἶναι τρυφερώτερα βρέκους. Ἰσως πιστεῖ εἰς τὸ κακόν· ἀλλ' ὅχι καὶ εἰς κακούς· ἐξαίρεται ἐννοεῖται τοῦ Ἀγγέλου Βλάχου καὶ τοῦ Ἀναστάτη Βυζαντίου. Αὐτοὶ εἶναι οἱ κατ' ἐξοχὴν κακοί.

Εἶναι ὅμως κοῤῃμα εὐπίστου καὶ δυσπίστου· δυσπιστεῖ ἐνίοτε πρὸς τὴν ἐπιστήμην· εὐπιστεῖ ὅμως εἰς τοὺς ἐμπειρικούς. Ἀλλ' ἔχει ὅμως καὶ λόγον τῆς εὐπιστίας του αὐτῆς. Ὁ ἀδελφὸς του—Ἀρχιμανδρίτης, σπουδάζων ἐν Παρισίοις τὰ νομικά, —εἵχε πῆσαι μικρὸν ἀπὸ κωδονοστάσιον κ' ἔθραυσε τὸν πόδα του. Ἐπὶ ἐν ἔτος ἐτυραννεῖτο· ἡ ἐπιστήμη δὲν ἐβλεπε σωτηρίαν ἀνευ ἐκκοπῆς τοῦ ποδός· ὅτε εἰς ἐμπειρικὸς εὔρε τὴν σωτηρίαν του χωρὶς τῆς ἐκκοπῆς μὲ πρωτοτυποτάτην χειρουργικὴν.

Ἡ ἀγγελία τῆς Παλιγγεσεῖας τοῦ ἐνυξε τὴν περιέργειάν του. Τὴ λογῆς ἰατρός νὰ ᾔναι αὐτὸς ὅστις μὲ τόσην ἀναίδειαν ὑπόσχεται ὅτι θεραπεύει. Πιστεύομεν ὅτι περὶ σφόδρον ἤθελε νὰ σπουδάσῃ τὸν ἀνθρώπον ἢ νὰ ὤφελῃ ἀπὸ τὸν ἰατρόν. Διότι πρὸς τοῖς ἄλλοις μετὰ μανίας καταδιώκει τὴν σπουδὴν ἀνθρώπων. Ἐδαπάνησε μίαν ἡμέραν ἕνα εἰκοσιοκτάρικο καὶ δώδεκα ὥρην ὑπομονὴν, περιφέρων μεθ' ἑαυτοῦ τὸν μακαριώτατον Δε Κάστρον, ὁδηγῶν εἰς ξενοδοχεῖα, εἰς ζαχαροπλαστεῖα, εἰς περιπάτους ἐφ' ἀμάξης, μόνον καὶ μόνον ἵνα δυνηθῇ νὰ γράψῃ τὸν χαρακτήρα του, διότι ὡς μᾶς ἔλεγε, δὲν εἶχε γραφῇ τίποτε καθὼς πρέπει περὶ τόσῃ σπουδαίας προσωπικότητος.

Δις ἡ τρίς καταβαίνων εἰς Φάληρον διήλθε τοῦ καφενεῖου, ἔκαμνε νὰ ἐμβῇ, ἀλλὰ δὲν εἰσῆρχετο, ὅτε ἀποφασιστικῶς μίαν ἡμέραν ἤρε τὸν περίφημον ἰατρόν τοῦ καφενεῖου, ἤκουσε παρ' αὐτοῦ ἄραις κουκουναραῖς, συνεφώνησε περὶ τοῦ ποσοῦ τῆς θεραπείας, τοῦ ἔδωκε καὶ προκαταβολικῶς ἐν τάλλῃρον διὰ τὰ φάρμακα. Τὸ κυριώτερον ἦτο ἐν καθάρσιον, ὅπερ ἔλαβε εἰς τὸ δωμά-

τὸ πρὸς τὸν θρόνον σέβας. Οἱ τῆς πολιτείας θερμοὶ ἐχάλαρώθησαν καθολοκληρίαν. Οἰανδήποτε κυβέρνησιν καὶ ἀν φέρωμεν, ἅμα ἀνέλθῃ τὰς βαθμίδας τῶν ἀνακτόρων, διεσθάρη. Ἡ ἀστυνομία περιώρισε τὰ καθήκοντά της μόνον εἰς μυστικὰς ραδιοουργίας, κατασκοπεύσεις, καὶ παρανόμους συλλήψεις. Αἱ ὁδοὶ καὶ τὰ καφενεῖα εἶνε πλήρη ὠτακουστῶν. Ἐδῶ δὲ πού ὁμιλοῦμεν οὐδόλως παράδοξον νὰ ᾔναι καὶ τις ἀργυρώνητος, ὅστις πρὶν ἢ ἡμεῖς ἐξέλθωμεν, νὰ ἔχῃ προδώσει πάντα. Ἡ βουλὴ, ὡς τὴν διέφθειραν οἱ αὐλοκόλακες, κατήντησε σπεῖρα μικροφιλοτίμων ἀνθρώπων, ἡ γερουσία καθεύδει ὑπὸ μανδραγόραν. Δὲν βλέπω πούθεν σωτηρίαν, ἀν μὴ ὁ λαὸς κινήθῃ. Δὲν πρέπει νὰ ὑποχωρήσωμεν καὶ ἀν φανῇ ἀκόμη ὁ βασιλεὺς, ὅτι ἐπιτελεῖ ὅλας τὰς ἀπαιτήσεις μας. Μετὰ τινα καιρὸν θὰ ἐκτυλίσῃ λεληθῶτως πᾶσαν τὴν ὑπουλόγητα αὐτῆς ἡ βασίλισσα καὶ θὰ ἔχωμεν τὰ ἴδια.

— Ν' ἀναθέσωμεν, προσέθηκεν ὁ Σκαρβέλης τὴν διοργάνωσιν τοῦ κινήματος εἰς τὸν κ. Κορωναῖον;

— Ἐμαθον, εἶπεν ὁ Φιλῆμων, ὅτι μυστικὸς κλητὴρ συνέλαβε τὸν φτωχὸ Κώστα, ὅστις ἤδη διαπελεῖ ὑπὸ τοὺς ὄνυχας τοῦ εἰσαγγελέως, οὐδεμία ἀμφιβολία ὅτι εἴτε ἀνακρινόμενος, εἴτε δερόμενος θὰ ὁμολόγησεν τὴν συνάθροισιν ταύτην, καὶ ἴσως ἤδη πολιορκούμεθα. Φρονῶ ὅτι ὀρθὸν εἶναι νὰ διαλυθῶμεν ἀμέσως.

Ἡ πρότασις τοῦ ἐγένετο δεκτὴ καὶ οἱ συναθροισθέντες ἤρχισαν ἀπερχόμενοι βαθμὴν.

Καθ' ὁδὸν περιπολία πεζικοῦ περιεκύκλωσε τὸν Μωραϊτίνην.

— Κύριε, εἶπε πρὸς αὐτὸν ὁ περιπολάρχης, ἐν ὀνόματι τοῦ νόμου σᾶς συλλαμβάνω.

Τὰ πάντα εἶχον προδοθῇ.

(Ἐπετεῖ συνέχεια)

Παληάνθρωπος.

τιόν του, ενώπιον μάλιστα τοῦ ἱατροῦ, τὸ σάββατον πρωί, καὶ τώρα ἀναπαριστᾷ τὴν ὁμότητα μεθ' ἧς τὸν ἐβλεπεν—ὁ ἱατρός!—να παίρῃ τὴν πρώτην δόσιν τοῦ δηλητηρίου. Ἐξῆλθε καὶ μετέβη εἰς τὸ προσφιλές του ἐνδιαίτημα, τὸ Καφενεῖον τοῦ Σταδίου, ὅπου τακτικᾶ συνέρχεται ἡ περὶ αὐτὸν παρέα, συντροφικᾶ ἀγριανθρώπων. Ὑπηγόρευεν εἰς τὸν καφεπώλην ἄρθρον διὰ τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυριακῆς, τὴν μεσημβρίαν μετέβη εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, ἐκεῖθεν εἰς τὸ καφενεῖον, ὅπου ἡσθάνθη τὰ πρῶτα συμπτώματα. Διηυθύνθη ἀμέσως εἰς τὴν οἰκίαν του· ἡ ἐνέργεια τοῦ δηλητηρίου ἦτο βραδεία. Ἐκεῖνος τὴν ἐξελάμβανεν ὡς φυσικὴν ἐνέργειαν τοῦ καθαροῦ, μολονότι ἐξαιρετικῶς οδυνηράν. Ὁλην τὴν νύκτα ὑπέφερεν ἀντικρὺ τῆς οἰκίας του κατοικεῖ ἱατρός, ὃν δὲν προσεκάλεσε, διότι ἐξηκολούθει νὰ μὴν ὑποπτεύηται τίποτε· ἐν τῇ αὐτῇ οἰκίᾳ συνοικεῖ φίλος του, εἰς ὃν δι' ὅλης τῆς νυκτὸς ἐνῶ ἐταλαιπωρεῖτο, δὲν εἶπέ τι. Τὴν πρωίαν τῆς Κυριακῆς ἦτο κατεξηνητλημένος. Ὅτε ἐμφανίζεται εἰς κύριος καὶ τῷ λέγει ὅτι ἐστάλη ἐκ μέρους τοῦ ἱατροῦ νὰ ᾖ πῶς πέρασε. Ὁ ἱατρός κατέβη καθ' ἃ ἔλεγεν εἰς Πειραιᾶ. Ὁ Ἱεροκλῆς μόλις ἠδύνατο νὰ τοῦ ὁμιλήσῃ. Ὅτε μετὰ ἐν τέταρτον ὁ δῆθεν εἰς Πειραιᾶ εὐρισκόμενος ἱατρός παρουσιάζεται καὶ αὐτός· ἦσαν ὡς φαίνεται συνεννοημένοι· ὁ Ἱεροκλῆς μὲ ἀσθενῆ φωνὴν ἤρχισε νὰ τὸν ἐπιπλήττῃ· ὁ δὲ ἱατρός τρέμων ἐκ φόβου καὶ βιαστικᾶ βιαστικᾶ τοῦ λέγει :

— Ἄν δὲν σ' ἄρρεσαν βρ' ἀδελφε, τὰ γιατρικὰ, τὰ παίρνω πίσω, σοῦ ἐπιστρέφω ἂν θέλῃς καὶ τὸ ἄλληρο.

Καὶ ἐμάζεψε τὰ γιατρικὰ ὅλα—τὸ σῶμα τοῦ ἐγκληματος—καὶ τὸ ἔστριψε.

Μετὰ τὴν ἀναχώρησίν του καὶ τὴν πρόσκλησιν τοῦ φιλάτου ἱατροῦ Βάφα εἶδε ὡς ὁ Ἱεροκλῆς καὶ ἐνόησεν ὅτι ὁ ἱατρός ἦτο κακοῦργος, καὶ δηλητηριαστής. Ὁ ἱατρός εὗρεν ὅλα τὰ συμπτώματα τῆς δηλητηρίασεως. Καὶ ἤρχισεν ἀντιθεραπείαν, ἣτις καίτοι ἀργὰ ἐλθοῦσα ἔσωσε τὸν πολῦτιμον φίλον ἐκ βεβαίου θανάτου.

Ἐγνώριζεν ὁ ἱατρός ὅτι ἐδηλητηρίαζε; Εἶναι πράγματι ὁπαδὸς τῆς σχολῆς τοῦ ἐναγοῦς ἱατροῦ, τοῦ Οὐίλιαμ Πάλμερ; Τὸ ἀγγλικὸν αὐτὸ φυτὸν μετεφτεύθη ἄρα γε καὶ παρ' ἡμῖν; Ἀκόμη προχθὲς ἀνεγινώσκωμεν εἰς ἀγγλικὰς ἐφημερίδας τὴν εἰς θάνατον καταδίκην ἱατροῦ δηλητηριαστοῦ, πρὸς ἀρπαγὴν μίας περιουσίας. Ἡ ὁ ἡμέτερος δόκτωρ τοῦ καφεναείου Ἐρμού εἶναι τυχεῖος ἀγύρτης, ὅστις πρὸς ψωμισμὸν ἐπαγγέλλεται τὴν ἱατρικὴν καὶ ἐξ ἀμαθείας κἀμνει καὶ τὸν ἱατρὸν καὶ τὸν φαρμακευτὴν; Ὁ παθὼν παραδέχεται τὸ πρῶτον· καὶ τοιαύτην μὴνυσιν ἔκαμνεν ἐναντίον του εἰς τὴν Εἰσαγγελίαν ἐπὶ ἀνθρωποκτονίᾳ διὰ κλοπὴν.

Ὅταν ἐπρόκειτο νὰ δώσῃ προκαταβολὴν πρὸς ἀγορὰν φαρμάκων ἐξήγαγε τὸ μεταξωτὸν χαρτοφυλάκιόν του ὅπερ οὐ μόνον εἶχε κἀμποσα τῶν πέντε κ' ἐξῆντα, καίτοι δημοσιογραφικόν, ἀλλὰ καὶ μίαν ἐπιστολὴν, ἣτις τοῦ ἐδίδεν ὄγκον δέσμη χαρτονομισμάτων. Τοῦτο ἔβαλε ὁ μάτι ὁ περίφημος ἱατρός τῆς Παλιγγεσεῖας καὶ ἐδέησε νὰ τῷ δώσῃ δηλητήριον ὥστε ἢ νὰ τὸν εὖρη ξεμπερδέμενον καὶ νὰ τὸν σιγυρίσῃ καλὰ ἢ ἐν τοιαύτῃ καταστάσει ὥστε νὰ τὸν ξεγυμνώσῃ χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσῃ. Ἡ σκέψις αὕτη συνδυαζομένη μὲ τὴν ἀμέσως ἐπαύριον ἐπισκεψίν του, ἐνῶ δὲν ἐπρόκειτο περὶ νοσήματος προκαλοῦντος ἱατρικὰς ἐπισκέψεις, μετὰ τῆς ἐπισκέψεως καὶ

τοῦ ἄλλου ξένου, τοῦ δῆθεν βοηθοῦ του, μετὰ τοῦ φόβου ὅστις τὸν κατέλαβε ὅταν ἤκουε τὰς ἐπιπλήξεις τοῦ πελάτου αὐτοῦ, καὶ ἐπὶ τέλους τῆς αἰφνιδίας ἀπαγωγῆς τῶν φαρμάκων ἵνα ἐξαφανισθῇ πᾶν ἶχνος τοῦ ἐγκλήματος, παρέχουσι μεγάλην πιθανότητα εἰς τὴν εἰκοτολογίαν τοῦ παθόντος.

Εὐτυχῶς καὶ οἱ δύο ἀγύρται συνελήφθησαν καὶ εὐρίσκονται εἰς χεῖρας τῆς δικαιοσύνης, ἣτις δὲν πιστεύομεν νὰ ἐπιτρέψῃ ὅπως τοιοῦτοι δηλητηριασταὶ περιφέρονται ἀνενόχλητοι εἰς τὴν ἀγοράν. Αἱ δὲ συναδελφοὶ ἅς μὴ τρελλαινῶνται δι' ὀλίγας πεντάρας νὰ παρέχωσι τὰς στήλας τῶν εἰς τὸν πρῶτον τυχόντα ἀγύρτην καὶ νὰ γίνωνται συνεργοὶ τοιούτων ἐγκλημάτων.

Ὅπου ὁ Βίσμαρκ γίνεται Δεληγιάννης με τοὺς ἐννέα του.

Μὲ ποίαν πλειονοψηρίαν νομίζετε, κύριοι Ἕλληνες πολιτευόμενοι, ὅτι ἔπρεπε τὸ περὶ μονοπωλίου τοῦ καπνοῦ νομοσχέδιον τοῦ Βίσμαρκ; Τὸ νομοσχέδιον αὐτὸ δὲν ἦτο οὔτε περὶ διανομῆς τηλεγραφημάτων, οὔτε περὶ προσόντων καὶ καθηκόντων τῶν λειτουργῶν τοῦ φρενοκομείου Κερκύρας. Ἀλλὰ μία τῶν κυριωτέρων βάσεων τῆς οἰκονομικῆς πολιτικῆς τοῦ Ἀρχιγραμματέως. Διότι ὁ Βίσμαρκ μετὰ τὰ θαυμάσια ἀποτελέσματα τοῦ γαλλογερμανικοῦ πολέμου εἶναι περισσότερον ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν παρὰ ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν. Διότι καλὰ οἰκονομικὰ κἀμνουν καλὸν στρατόν· καὶ καλὸς στρατὸς κἀμνει καλὸν πολιτικόν. «Διατί ἀπὸ τοῦ 1870, ἡρώτως ἐσχάτως τοὺς ἀντιπάλους του, δὲν εἶχομιν κἀνένα συνασπισμὸν τῶν δυνάμεων ἐναντίον μας; Ὁλη μου ἡ πολιτικὴ τέχνη θὰ ἐναυάγει, εἶπεν ὁ Βίσμαρκ, ἐὰν δὲν εἶχομεν τὸν στρατιωτικὸν ὄργανισμὸν ὃν ἔχομεν, ἐὰν δὲν ἐνεπνέομεν σέβας εἰς τοὺς ἐχθρούς μας, ἐὰν καμμίαν δὲν τοῖς ἐπροξενούμεν ὀρεξίν ὅπως πιασθοῦν μὲ τὰς καλῶς γεγυμνασμένας, ἐμπείρους καὶ καλῶς ὀδηγουμένας μπαγιονέταις μας.» Προέβη μέχρι τοῦ νὰ ὑποδείξῃ ὅτι ἄνευ τοῦ γερμανικοῦ στρατοῦ, ἡ Γερμανία, τώρα ἀκόμη, ἠδύνατο νὰ ὑποστῇ τὴν τύχην τῆς Πολωνίας, διὰ νὰ ἀντλήσῃ δύναντιν καὶ ἀνακραυγασίαν: «Μακριὰ ἀπὸ τὸν στρατόν· μὴ βάλετε χερί ἐπάνω του. Καὶ ἐδῶ συμφωνεῖ μετ' ἐμοῦ ἡ πλειοψηφία τοῦ ἔθνους· ἐδῶ παύουν τὰ χωράτά.»

Ἡ οἰκονομικὴ μανία τοῦ Βίσμαρκ εἶναι ὁ πολλαπλασιασμὸς τῶν ἐμμέσων φόρων καὶ ἡ ἐλάττωσις τῶν ἀμέσων. Δὲν θέλει τοὺς φόρους οὔτινες φαίνονται· καὶ τοιοῦτοι εἶναι οἱ ἄμεσοι. Θέλει τοὺς φόρους οὔτινες δὲν φαίνονται· καὶ τοιοῦτοι εἶναι οἱ ἐμμέσοι. Θέλει τὸ Κράτος νὰ φαίνεται ὅτι εἰσπράττει τοὺς φόρους ἀπὸ τοὺς πλουσίους· τοιοῦτοι εἶναι οἱ ἔμποροι· διὰ τοῦτο ἡῤῥήσεν ὑπερβαλλόντως τοὺς τελωνειακοὺς δασμοὺς· ἡσπᾶσθη τὸ προστατευτικὸν σύστημα· δι' αὐτοῦ ἐνισχύεται ἡ ἐγχώριος βιομηχανία, προστατεύεται ὁ ἐργάτης, φορολογοῦνται οἱ ἔμποροι· εἰσπράττει τὸ κράτος καὶ τρίβει τὰς χεῖρας ὁ Βίσμαρκ. Τοὺς σιδηροδρόμους τοὺς θέλει ἰδιοκτησίαν τοῦ Κράτους· καὶ πολλοὺς ἤδη ἐξηγόρασε· διότι οὕτω πῶς αὐξάνουν αἱ πρόσοδοι τοῦ Κράτους καὶ ἡ διατήρησις τοῦ στρατοῦ θέλει προσόδους. Διὰ τὸν αὐτὸν λό-